

© 2019 Lavinia Călina

© 2019 Editura Herg Benet, pentru prezenta ediție

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu locuri sau personaje reale este întâmplătoare. Această carte este protejată de legea drepturilor de autor. Reproducerea textului este interzisă fără acordul expres al editurii, indiferent de suportul fizic sau electronic, în afara limitelor legale de citare folosite în recenzii sau în mediile de promovare.

Cărțile Arven: un trademark
EDITURA HERG BENET
București, România
www.hergbenet.ro
editor@hergbenet.ro

Concept grafic: The Spartan Bureau
Foto copertă: © Andrey Kiselev | Adobe®

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CĂLINA, LAVINIA

Angáraka / Lavinia Călina. – Ed. a 2-a. –

– București : Herg Benet, 2019–.

3 vol.

ISBN 978-606-763-277-4

Vol. 1 : *Balanța*. – 2019.

– ISBN 978-606-763-278-1.

821.135.1

Tipărit în România

LAVINIA CĂLINA

.....

Angáraka

— Vol. 1: *Balanța* —

TEEN FICTION
HERG BENET

2019

CAPITOLUL 1

(*Samir*)

Priveam praful din jur cum se ridică. Nu eram capabil să rostesc un singur cuvânt, iar dacă aș fi reușit, cine ar fi fost în stare să-l audă? La câtă gălăgie era în jur din cauza navei de transport, puteam să țip din toți plămânii că nu ar fi sesizat nimeni. Deși aterizase de câteva minute, motoarele navei erau încă în funcțiune și făceau o gălăgie groaznică. Aveau să se reducă treptat din intensitate, știam întreg procesul, doar și în trecut mai asistasem la decolări sau lansări ale navelor ce veneau de pe Angáraka. Totuși, de data aceasta era diferit.

Dacă în trecut doar asistasem impasibil, căci fie mă aflam în zonă, fie le urmăream curios de la distanță, acum făceam parte din *comitetul* de primire și eram la câțiva pași de platforma pe care nava aterizase. Am putut să simt fiecare trepidație a pământului când gigantul acela de metal coborî din

cer. Era într-adevăr o experiență inedită, iar în sinea mea mă bucuram că puteam să iau parte la așa ceva, pe viitor aveam ce povesti la o bere cu amicii.

Totuși nu meritele mele deosebite mă aduseră în postura aceea, pentru că la finalul nopții nu eram altceva decât un simplu muncitor aflat în slujba lor. Adevărul era că mă oferisem voluntar, asta după ce aflasem că se dă o primă de 50 de credite pe noaptea lucrată, iar cum totul avea să dureze vreo două nopți, aveam să-mi scot leafa pe două săptămâni cu slujba asta.

Când motoarele acelea oribile încetară să se mai audă, ușa principală a navei se deschise și primele persoane își făcură apariția purtând măști de unică folosință pentru a nu inhala praful din jur. Noi nu aveam. Probabil consideraseră că noi suntem obișnuiți deja cu aerul de aici. Auzisem de la mai multe persoane că după ce stai o perioadă mai lungă pe Angáraka îți e greu să te obișnuiești din nou cu aerul greu și poluat de pe Terria, că aici e un miros ciudat. Eu nu l-am sesizat niciodată, asta din cauză că mă născusem și crescusem aici, iar mai mult ca sigur tot aici aveam să și mor.

Nu cunoșteam alt tip de aer, nici nu eram capabil să mi-l imaginez. Cu toate astea, auzisem adeseori trupele de soldați vorbind de așa ceva, chiar și cei care erau azi prezenți pe lângă mine

comentară acest subiect mai devreme. Nu m-am băgat în seamă cu ei, mi-am ținut părerea pentru mine. Oricum, din cei prezenți singurul pe care îl recunoscusem era Comandantul Denham, pe el îl știam cu toții, el conducea trupele angárakariene de pe Terria, iar cu el un muncitor ca mine n-avea ce discuta, și dacă o făcea își ținea mereu capul plecat și nu îndrăznea să-l privească în ochii.

Eram sigur că Denham nu avea probleme să se adapteze la aerul de pe Terria, doar era comandant de vreo douăzeci de ani, cred că își petrecuse mai multe zile din viață aici decât sus pe Angáraka. Ce mai conta, oricum în vreo doi sau trei ani avea să iasă la pensie.

Dacă comandantul trupelor era obișnuit cu aerul nostru, mirosul, praful și poluarea, nu același lucru îl puteam spune și despre cei care tocmai ieșiseră din acea navă. Cei mai mulți erau cadeți, îi puteai recunoaște chiar dacă nu erau îmbrăcați în uniformă, li se citea entuziasmul pe față. Era clar că nu doreau să se întoarcă, dar îi obliga sistemul.

Paza și securitate de pe planeta noastră era asigurată de cetățenii de pe Angáraka. Fiecare om, odată ce împlinea 16 ani, putea opta fie să-și continue studiile, fie să-și realizeze stagiul obligatoriu pe Terria. Stagiul ce dura peste 2 ani, căci aveau de realizat 4 perioade de câte șase luni, cu mici pauze de

câte 5 săptămâni în care puteau să aleagă: fie mergeau acasă în vacanță, fie munceau voluntar aici. În cei 36 de ani ai mei, nu am cunoscut pe unul care să fi ales a doua variantă.

Din ce am înțeles eu, stagiul era obligatoriu doar pentru cei care nu își alegeau o meserie sau nu continuau școala, nu prea am înțeles eu bine cum e sistemul lor de învățământ. Eu, ca majoritatea celor de aici, nici nu știu să scriu. Adică știu câteva cuvinte pe care le-am tot văzut pe cutii sau pe care m-au învățat superiorii, ca să nu încurc unele materiale, dar nu cât să formulez în scris o propoziție întreagă.

În schimb, cei ce fac parte din trupele venite de pe Angáraka știu, sunt mai inteligenți, cică, decât noi, tocmai de aceea sunt aici ca să ne ofere protecție celor care muncim pentru ei. Pe hârtie totul sună ca un gest frumos, angárakarieni cu inimă de aur veniți să ne asigure nouă bunăstarea, dar realitatea e alta. Nu siguranța noastră îi preocupă, ci bunurile produse de noi.

Văzusem poze din locul acela, materiale promo pe ecranele aflate în stațiile de transport, și auzisem povești despre planeta aceea. Era un adevărat paradis. Și cum se menține un paradis? Simplu, toată industria grea era aici jos, la noi. Aici erau fabricile, depozitele, combinatele, liniile de producție

în masă. Toată poluarea rămânea la noi jos, așa își mențineau paradisul. De ce să-și intoxice ei planeta când asta oricum era sortită pieirii și mai bine de jumătate nu mai putea fi locuită?

Tocmai din această cauză erau prezenți mai mereu peste tot trupele din Angáraka, ca să se asigure că nu lenevim, că nu furăm din depozite, că produsele sunt asamblate corect, că nu băgăm nici măcar un șurub în buzunar și că nici prin gând nu ne trece să profităm de navele de transport și să emigrăm ilegal pe teritoriul lor.

Am zâmbit fără să vreau când am văzut fețele posomorâte ale cadetilor care se îndreptau spre autobuzele ce aveau să-i ducă spre locul unde urmau să fie cazați în următoarele șase luni. Parcă mă bucuram cu răutate în suflet de necazul lor, deși nu mi stătea de obicei în fire, dar între noi, terrieni, și ei, mereu avea să existe ura asta reciprocă. Ne priveam unii pe alții cu ciudă și cu lehamite, deși, în urmă cu vreo mie de ani, toți făcuserăm parte din același aluat.

Cadeții, mai ales cei noi, priveau totul cu dezgust. Îi distingeai pe cei noi după privire, după modul cum se strâmbau în spatele acelei măști ce le acoperea gura și nasul. Mergeau cu pași mărunți încercând să asimileze peisajul, parcă nu le venea să creadă cum era locul acesta în realitate. Din acel

grup, un adolescent se desprinsese și veni spre noi cu același entuziasm cu care un deținut se duce în fața plutonului de execuție.

Era îmbrăcat destul de sumar, un tricou alb, niște blugi rupți și o haină neagră ce o ținea în mână. Cred că numai ce împlinise 16 ani, pentru că după fața copilărească ce o avea nu puteam să-i dau mai mult. Când ieși din zona unde praful era mai dens, își scoase masca de pe față, luă din haină o pereche de ochelari și îi șterse grijuliu înainte de-ai pune pe nas. Gestul lui mă induse în eroare, căci până atunci nu mai văzusem pe nimeni de pe Angáraka care să aibă vreun defect de vedere. Eram conștient că și acolo se nasc oameni cu astfel de boli, dar au suficiente credite cât să scape de ele.

Știam că nu pe el îl așteptam, dar chiar și așa unul din soldații prezenți îi făcu semn să vină spre noi când îl văzu cum privește confuz în toate direcțiile.

— Aici, băietel! răsună vocea groasă a bărbatului.

Când adolescentul a fost suficient de aproape, am putut să remarc asemănarea dintre cei doi. Pe soldat îl știam totuși din vedere, era unul din oamenii de bază a Comandantului Denham. Avea în jur de patruzeci de ani, era puțin mai înalt decât mine, deci avea peste 1,75 metri, păr șaten, ochii căprui, fața osoasă, nasul ușor încovoiat, iar băiatul părea

că-i moștenise toate atribuțiile acestea. Dacă nu mă înșel, toți cei din jur îi ziceau Nash, deși cică era o prescurtare de la ceva, dar cum cei de pe Angáraka au nume ciudate, habar nu aveam de la ce.

— Domnule Comandant Denham! spuse bărbatul împingându-l pe adolescent în față. Dați-mi voie să vi-l prezint pe singurul meu fiu, Andru. Numai ce a venit cu transportul de azi și e gata să-și îndeplinească stagiul obligatoriu în anii ce vin.

Denham se întoarse și-i prinse mâna băiatului, cercetându-l din cap până-n picioare, apoi îi spuse cu superioritate în glas:

— Bun venit, băiete, dar sper că nu ai de gând să ne părăsești după cei 2 ani. Frumos ar fi să-ți construiești și tu o carieră la fel de strălucită ca a tatălui tău. Cerul știe că avem nevoie de oameni ca el aici jos.

— Sigur, răspunse adolescentul cu jumătate de gură.

Colegii tatălui său își exprimară și ei admirația, urându-i numai bine. Băiatul mai scoase câteva cuvinte de mulțumire pe gură când cei din jur începură să-i dea sfaturi, dar se vedea de la distanță că sunt vorbe spuse doar din politețe și nimic mai mult. Era de ajuns să arunci o singură privire în ochii lui și ți-ai fi dat seama că nu dorea să fie aici. Ba mai mult. În timp ce tatăl său se mândrea cu el

în fața colegilor, Andru părea să caute cu privirea o metodă de-a scăpa de acolo. Mă așteptam ca în orice moment să o ia la goană înapoi spre nava de transport și să ceară să fie dus din nou acasă.

Tot spre navă erau ațintiți și ochii lui Denham, căutându-i pe cei trei cercetători care se lăsau așteptați. Între timp, Nash își luă băiatul și-i îndrumă pașii spre autobuzul ce avea să transporte cadeții spre locul unde aveau să fie cazați. Tatăl își ținea palma pe spatele băiatului, probabil conștient că la cea mai mică neatenție băiatul avea să fugă.

— Stai liniștit, îi spuse Nash, rece. Bagajele o să vi le aducă după ce descarcă nava, deși pun pariu că ai luat toate rahaturile cu tine. Dă-ți prostiile alea jos de pe nas, ce naiba te-a apucat?

— Dar sunt la modă, răspunse băiatul ofensat.

— Dacă-ți dau vreo două după cap, numa' modă vezi! Te calc în picioare aici de față cu toată lume. Am eu grijă să-ți scot toate ideile astea din cap, că am crezut că-mi crapă inima-n mine de rușine când mi-a zis mă-ta că vrei să te faci croitoreasă.

— Voiam la design vestimentar, ce era...

— Ține-ți gura! Să nu te aud că începi pe aici cu căcaturile tale, să râdă colegii de tine. Auzi la el, ochelarii sunt la modă! Vrei să zică lumea că n-am credite destule cât să-ți plătesc un rahat de operație și te-am lăsat orb? Că nu mă îngrijesc de sănătatea

familiei mele? Și-ai mai venit și cu blugii ăia tot rupți.

— Dar...

— Niciun dar! Oricum, de mâine și până pleci în vacanță o să porți doar uniforma de cadet.

— Bine, da'...

— Știi cine poartă haine așa rupte? Cerșetorii de pe Terria, ai să vezi când ieși în patrulă pe străzi. Dacă te îmbraci așa pe aici, râde lumea de tine.

Băiatul renunță să-și mai exprime punctul de vedere și se mulțumi să mai dea din cap din când în când în timp ce mergeau spre autobuz. Au trecut pe lângă mine și ceilalți muncitori de parcă nici nu eram acolo, abia dacă ne-au aruncat o privire, cât să nu se împiedice de noi. N-am primit din partea lor nici cel mai mic gram de atenție.

Mi-am frecat mâinile în urma lor. La cât de gin-gaș părea băiatul, nu-l vedeam bine. Cred că într-o săptămână avea să-și bage medical. Oricum, era de apreciat că Nash își adusese fiul aici să facă stagiul. Auzisem de pe la unu', de pe la altu' că ăștia cu funcții mai importante mai dau câte un credit pe sub mână ca să scape.

Probabil îl adusese pe băiat ca să-l dea exemplu, având în vedere că de antrenamentul cadeților noi se ocupa chiar Nash; în plus, nu auzisem lucruri bune despre modul lui de-ai trata pe nou-veniți.